

Прекрасно знаехме животътъ що е.  
Изтънко хората познавахме.  
И знаехме че не по наша воля  
при насъ ще дойде нѣвга славата.

Какво да правиме, — такава е  
злочестата сждба на всички гении.

СЪБИРАХМЕ СЕ, умерени  
отъ мързела, щомъ здрачъ наставаше.

Подъ прашнитѣ листащи на липитѣ  
ний пиехме конякъ подправенъ  
и улицата пуста съзерцавахме  
или размѣняхме лениво мисли

за нѣкой старъ Бодлеровъ стихъ,  
за туй, какво е пилъ Джекъ Лондонъ,  
за сдѣлките на Менеликъ  
съ Рембо или си спомняхме

кой какъ за първи пжтъ се е насмукалъ.  
Когато зашумяваха главитѣ ни  
запѣвахме романси руски глухо  
или четѣхме свои стихове.

А нѣйде вече се катерѣха  
неоновитѣ букви на рекламитѣ,  
прибираха се пенсионеритѣ,  
количкитѣ и гувернанткитѣ.